

V spomin na Ignacija Pišlarja 1939-2022

Slika 1: Ignacij Pišlar

Po dolgi bolezni se je izteklo življenje še enega izmed širom poznanih idrijskih gozdarjev Ignacija Pišlarja – Naceta. Njegov odhod je zapustil praznino tako v strokovnih gozdarskih krogih, kot tudi v društvih in v lokalnem družbenem življenju.

Rodil se je v Idriji leta 1939 in že v najmlajših letih doživljal pomanjkanje in strahote druge svetovne vojne. S težavo se je družina po vojni prebijala skozi življenje. Nace se je hitro učil in trdo delo mu ni bilo tuje. To je bila kombinacija, ki mu je omogočila šolanje na srednji šoli in nato študij na gozdarstvu. Na gozdarskem oddelku Biotehniške fakultete v Ljubljani je diplomiral leta 1968, med študijem pa opravljal razna dela (delal eno leto na Švedskem, učil je osnovnošolce v Zakojci in na Ledinah, bil dve leti turistični vodič...). Še pred zagovarjanjem diplomskega dela se je zaposlil na Soškem gozdnem gospodarstvu Tolmin, kjer je na raznih vodstvenih mestih delal vse do upokojitve v začetku leta 2000.

Če je kdo poznal idrijske gozdove, potem je bil to prav gotovo Nace. Tekom svoje delovne dobe je vodil vse vrste organizacijskih oblik idrijskega gozdarstva, tako v državnih, kot v zasebnih gozdovih. Poleg tega pa je bil zelo aktiven v društvenem življenju. Gozdarsko društvo Posočja mu je leta 2013 podelilo naziv zaslužnega in leta 2018 še naziv častnega člana društva. Med leti 1997 in 1999 je bil tudi predsednik Zveze gozdarskih društev Slovenije.

Njegove izkušnje vodiča in znanja tujih jezikov je uspešno uporabil pri vodenju gozdarskih društvenih ekskurzij v tujino. Nadarjenost za tuje jezike mu je omogočila hitro učenje. Dovolj je bilo z vadnico eno popoldne na plaži, da je lahko skupino uspešno vodil po Španiji. Svoje znanje pa je znal tudi deliti v obliki tečajev tujih jezikov za zaposlene v podjetju. Aktivno je poglobljajal in delil svoje znanje o preteklosti. Sodeloval je pri izdaji knjige ob stoletnici gozdarske šole v Idriji in s prispevkom v knjigi Pot skozi gozd, izdane ob petdesetletnici SGG Tolmin. Nemalo prispevkov je objavil tudi v Soškem gozdarju-glasilu matičnega podjetja.

Nace je bil Človek z veliko začetnico. Skozi življenje si, kljub vodstvenim nalogam, ni ustvaril veliko zamer, uspelo pa mu je pomiriti številne hude krvi in spore. Imel je izreden dar, ki mu je omogočal z le nekaj hudomušnimi besedami povedati bistvo problema. Pogosto je videl tudi drugo plat zgodbe, ki ni bila tako črnogleda. Znal pa je tudi pokazati na nesprejemljiva ravnanja in uperiti vanje ostre bodice. Bil je proti birokratskemu izpolnjevanju nalog. Zanj so bile strokovno pretehtane odločitve ravnanja z gozdom bistveno več vredne, kot polna omara lično izdelanih gozdnogojitvenih načrtov, ki se na terenu pogosto niti niso izvajali.

Svojo pronicljivost je Nace izražal tudi v verzih, v obliki društvenih - gozdarskih kronik. Njegovi sodelavci ne bomo npr. nikoli pozabili njegovih bodic na račun premočnih odkazil.

Spraševal se je ali pride čas ko se bomo nehali spraševati kdo je vihtel odkazilno kladivo.

»Al odkazal Peter ali veter,
al odkazal Rado al' tornado
al' odkazal je orkan
al pa nažga DIT- član ?«

Vsestranska razgledanost, zanimanje za preteklost in poznavanje tujih jezikov so Nacetu omogočali širši pogled na problematiko gozdarstva, tako glede sonaravnega trajnostnega gospodarjenja, kot tudi glede uporabe tehničnih sredstev pri spravilu lesa. Pri delu v idrijskih državnih gozdovih je sledil sodobnim načelom gospodarjenja z gozdovi, ki sta ga uvajala dr. Dušan Mlinšek in dr. Franjo Kordiš in je temeljilo na negi in sonaravnem gospodarjenju. Strokovni izziv sta bila tudi spravilo lesa na težkih terenih z žičnimi žerjavi ter sanacija gozdov po pogostih ujmah, zlasti žledolomih.

V obdobju delovanja v zasebnih gozdovih je zlasti podpiral združevanje lastnikov gozdov, zadružništvo in izobraževanje ter kooperantske odnose lastnikov gozdov s podjetjem SGG Tolmin. Zavzemal se je za ugodno kreditiranje nabave gozdarske mehanizacije in druge opreme za lastnike gozdov in vlaganja v odpiranje gozdov z vlakami

in gozdnimi cestami. V domačem idrijskem okolju je bil aktiven v družabnem in kulturnem življenju, ponosen na bogato naravoslovno in tehniško dediščino. Svoje bogato znanje je prenašal na mladino in druge udeležence ekskurzij v idrijske gozdove. Organizacijske sposobnosti je uspešno dokazoval tudi v dveh mandatih predsedovanja Muzejskemu društvu in vodenju številnih ekskurzij povezanih z zgodovino, geologijo, botaniko in naravo nasploh.

Bil je še zadnji živeči vsestransko razgledan in družbeno aktiven gozdar izmed četverice (dr. Franjo Kordiš, Silvij Blaj, Cvetko Velikonja), zato je z njegovim odhodom okrnjeno tudi lokalno sodelovanje gozdarjev z javnostjo. Med sodelavci je bil spoštovan in priljubljen, saj je bil tovariški, komunikativen in s prirojenim smislom za humor. Naceta, njegov hudomušni humor in optimizem bomo še dolgo pogrešali. V imenu gozdarjev in še posebej članov Gozdarskega društva Posočja in zaposlenih v Soškem gozdnem gospodarstvu Tolmin, se za vse storjeno Nacetu toplo zahvaljujemo.

Ljubo ČIBEJ in Marko JANEŽ